

[Albrechtsen]

Leo Tindemans så sige, der ingen vetoret er? På spørgsmålet: vil veto slet ikke blive brugt på de nye områder, hvor man går fra enstemmighed til kvalificeret flertal, svarer Leo Tindemans: nej, overhovedet ikke! Det er oplysninger, der vil blive offentliggjort i Notat i morgen. Hvordan harmonerer det med statsministerens påstand om, at alle lande er enige om dette spørgsmål? Det harmonerer jo overhovedet ikke.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg fortolker Leo Tindemans' udtalelse således, at han udtrykker den belgiske opfattelse, at Belgien ikke ønsker at anvende vetoet, men Danmark har en anden opfattelse, og der er ingen tvivl om, at alle 12 lande ved forhandlingernes afslutning klart har erkendt og accepteret, at der ikke er sket nogen indskrænkning i vetoet, og hr. Albrechtsen kan være ganske tryk. Jeg anser det for uundgåeligt, at der på et eller andet tidspunkt i fremtiden – jeg kan ikke vide hvornår, det kan være om få måneder, det kan være om mange måneder – bliver en situation, hvor Danmark vil gøre den såkaldte vetoret gældende. Det skulle dog være ejendommeligt andet. Jeg kan ikke love, at vi vil gøre det inden for de første par måneder blot for at glæde hr. Albrechtsen, men tag det roligt – dagen kommer. Der er ingen tvivl.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 663

2) Til *statsministeren* af:

Albrechtsen (VS):

»Kan statsministeren bekræfte, at den beskrivelse i diagramform af beslutningsprocessen efter forslagene i EF-pakken om samarbejdet med EF-Parlamentet, som er gengivet i Jyllands-Posten den 31. januar 1986 og af venstres presstjeneste den 6. februar 1986, er korrekt?«

Skriftlig begrundelse

Jyllands-Posten har den 31. januar 1986 gengivet et diagram, der viser beslutningsgangen i EF-Ministerrådet efter reglerne i EF-pakken, og venstres pressebureau har den

6. februar 1986 udsendt et tilsvarende diagram.

De viser i begge tilfælde entydigt, at den afgørende ændring er det forhold, at kombinationen af de nye regler om flertalsafgørelser, Kommissionens samspil med Parlamentet og Parlamentets mulighed for ikke at forkaste, men derimod få ændret et forslag er den virkelig farlige situation, hvor både EF-Kommissionen og EF-Parlamentet afgørende styrkes og får flere strenge at spille på efter de nye regler.

For netop i dette tilfælde har samarbejdet mellem Kommissionen og Parlamentet den virkning, at Parlamentet kan få presset sine ændringsforslag igennem (hvis Kommissionen støtter Parlamentet, skal der et enstemmigt Råd til for at afvise Parlamentets ændringsforslag), og derpå kan dette ændrede forslag vedtages i den endelige form med kvalificeret flertal i Ministerrådet.

Det er hævdet, at Ministerrådet altid har den endelige afgørelse. Det er rigtigt i den forstand, at et enigt Ministerråd kan afvise ændringsforslagene, og at 23 stemmer (hvoraf Danmark har de 3 stemmer) kan standse det endelige forslag. Men et uenigt Ministerråd kan altså ikke afvise ændringsforslagene; det vil sige, at Danmark ikke har store chancer for at få dem afvist. Og til slut kan Danmark altså heller ikke stoppe det endelige forslag uden brug af Luxembourgforligets vetoret. Det vil sige, at Danmark her vil skulle vælge mellem at lade sig stemme ned på et forslag, som Parlamentet og Kommissionen i fællesskab har fået maltrakteret, eller trække i nødbremsen og bruge et veto.

Albrechtsen (VS):

Statsministeren skabte med sit indlæg den 28. januar her i folketinget virkelig forvirring og forplumring med hensyn til indholdet af de nye regler vedrørende Parlamentets rolle og afstemningsreglerne. Statsministeren sammenblandede den situation, hvor der gælder enstemmighed, fordi Parlamentet har forkastet et samlet forslag, med den situation, som eksisterer i forbindelse med behandlingen af ændringsforslag, hvor det endelige forslag kan vedtages med flertal.

Derfor ønsker jeg i første omgang at få opklaret, om statsministeren og jeg som udgangspunkt for det næste spørgsmål kan bli-